



# LA CAMPANA DE GRACIA.

!!!TOTS SOM GERMANS!!!



Oprobi etern per los que en plé sigle XIX. se atreveixen á defensar la esclavitut.

## SI J' ÉTAIS ROI!...

Figuréuvos per un moment que jo soch rey. Aixó 'us semblará estrany; pero no 'u es gota, perquè, per mes que siga republicà, jo podria continuar sentho de cor, y cobrant los trenta milions. ¿Que no som a Espanya per ventura?...

Figuréuvos donchs per un moment que jo soch rey, perfectament elegit per 191 pares de la patria. Figuréuvos que ningú del mon pot empètar-me la basa. Caramba. ¿Qui hi hauria al mon que com jo tingués 191 pares?...

Figuréuvos que a pesar de lo que m' han dit sobre l' estat del país, cap a Espanya falta gent... perquè per ser rey com los que corran hauria de ser estranger.

Figuréuvos que al entrar a Madrid hi ha neu y fa un fret que pela, y que a pesar de la neu tinch de fer los saludos a la gent, que després de la Revolució de Setembre 'm mira com un animal raro.

Figuréuvos que m' assech al trono fent un estornut, presagi de malalties mes terribles, estornut fill del costipat que m' hauria agafat en ma entrada triunfal.

Figuréuvos que jo no coneix a ningú, y que naturalment pera veure qui mes me convé, tinch de tastarlos a tots.

Figuréuvos que ja empenyo la mà de morté en forma de cetro, y que ja obro cada dia un porta-monedas en lo qual hi embutxaco 4000 dures per cada eixida de sol.

Figuréuvos que mentres estich tranquil·lament gosant una vida poltrona, y tot justament quan ja casi no 'm sé avenir de que en plé sigle del vapor y del telégrafo puga haverhi aquestas gangas, me vé 'l ministeri y 'm diu que està en crisi, y que ell no pot continuar governant.

Figuréuvos que sense darme aixó molta pena n' elegeixo un altre, y que poch temps després me vé ab la mateixa candonga.

Figuréuvos que n' elegeixo un altre, y un altre al darrera, y encare un altre, y que tot aixó ho assahono ab lo us corresponent de las régias prerrogativas, disolvent Corts y convocant de noves, y disolvent de noves, y convocant de altres mes noves encare.

Figuréuvos que un dia busco a n' aquells 191 que m' elegiren, y que a la major part los veig que 'm fan la guerra.

Figuréuvos que encare tinch confiança en lo país y que faig un viatjet, que nado per fer-me simpàtic, y que per tot arréu no recullo mes que indiferencia.

Figuréuvos que en plé istiu comenso a tenir esgarriñans de fret.

Figuréuvos que un dia 'm portan un plech de periódichs sérios y satírichs, satírichs tots quan de mi s' ocupan, y que lluny de cremarme, m' ho prenh a broma, congratulant-me de posar de bon humor als espanyols.

Figuréuvos que, disoltas unas Corts, ne convoco unas de noves.

Figuréuvos que un tal Sagasta es qui maneja las castanyas, y que jo veig ab satisfacció que 'l país respon a sos esforços donantli una forta majoria, ab la que constitueix las Corts.

Figuréuvos que arriba fins a mas régias orelles que per guanyar, hasta ha ressucitat als morts, y que jo, veyentlo poderós pera fer miracles d' aquesta naturalesa, arribo a concebir l' idea de conservar-lo a mon costat, perquè 'm ressuciti a mi 'l dia que 'm siga necessari.

Figuréuvos que un'altra pandilla que 's diuhen, qualsevol cosa, radicals per exemple, se 'm reuneixen y cada dia 'm mouhen un escàndol. Figuréuvos que diuhen que volan fer fumigacions a casa mèva, que es lo mateix que si diguessen que tractan de treure 'm a fum de sabatots. Figuréuvos que jo sento 'l ronch dels seus budells, barrejat ab lo ronch de la ràbia.

Figuréuvos que a n' aquest entremitj, se descubreix que 'l capítol del meu ministeri ha transferit dos milions de las caixas de Ultramar.

Figuréuvos que 'l disgust es general. Un general mes que se m' ha pronunciat.

Figuréuvos que jo, partidari del principi homeopàtic—*similia similibus curantur*.—tracto de curar aquest general disgust ab un altre general, en Serrano per exemple, després de haber donat un paperet al transferidor.

Figuréuvos que aquest general acaba de firmar un conveni ab los carlins, en lo qual se 'ls tractava millor de lo que a mi generalment se 'm tracta.

Figuréuvos que 'l general disgust ja pren l' últim entorxat, y que jo comenso a veure pampallugas, quan l' altre general, en Serrano, 'm demana la suspensió de garantias pera assegurar-me 'l trono.

Figuréuvos que las pampallugas que veyan prenen forma, y se 'm tornan clara y distinta la sombra de Maximilià de Mejich.

Figuréuvos que prenh la determinació de donar un altre paperet al general Serrano, paperet que es una especie de purgant que dilueix los obstacles del ventrell polítich, y entre aquestes obstacles s' hi contan las Corts dels Llatzers.

Figuréuvos que llavors comenso jo a marejarme, y no sabent per quin mar navego; crido al meu costat als que ja tenian preparadas las fumigacions per treure'm de casa.

Figuréuvos que pujar ells y ferse 'm d' alló mes amichs siguié tot hu. Figuréuvos que siguié tot hu ferse 'm amichs y olvidar las promesas que al país tenian fetas. Figuréuvos que també fou tot hu olvidar aquestas promesas y convertir a la Espanya ab una galleda desgabellada.

Figuréuvos que las Corts convocadas pels radicals quatre mesos després de las sagastinas, donan una majoria inmensa en favor d' ells y casi ni un sol diputat en favor dels últims.

Figuréuvos que llavors jo 'm faig aquesta reflexió:—¿Es l' Espanya radical?—No que fa quatre mesos que perderen.—¿Es sagastina?—No que avuy han perdut.—¿Qu' es donchs l' Espanya?—Y naturalment jo penso:—¿Qu' es estrany que 'ls federals sigan sempre 'ls mateixos poch mes ó menos?...

Figuréuvos que 'l cap comensa a anarse 'n, que m' aturullo, que fins estich malalt; que, fins com si no fos home com qualsevol altre, lo veynat comensa a mormurar sobre si vaig ó si no vaig dret.

Figuréuvos que 'n tant los dinástichs de ahir se 'm fan alfonssins, y 'ls dinástichs d' avuy se 'm prevenen pels cas que 'ls dongui també algun dia 'l purgant corresponent.

Figuréuvos que l' una meytat del país se 'm subleva, y l' altre meytat calla: figuréuvos que encare que cobri quatre mil dures, no puch fer bonas digestions: figuréuvos que sempre 'm sembla que sento tiros: figuréuvos que a las nits no dormo, y que si dormo tinch sómnis que 'm fan erissar los cabells: figuréuvos que un dia 'm sembla que m' ofego en una bassa de oli, y que mitj mort sento als que 'm feyan mes la gara-gara esclamar plens de alegría:—Ja ha begut oli, ja ha begut oli!...

Y figuréuvos finalment que al despertarme, considerant que si m' en vaig se queda tot com una bassa d' oli, agafo los trastets, prenh un billet de primera y 'm dispo a marxar cap a casa.

Ja 'm sembla que llavors volan detenirme y que jo 'ls dich:—Ja veureu: si voleu divertir-vos comp'reu-se un mico. Y si no teniu quartos per compráre 'l, aquí 'us lo dono.

¿No es veritat, senyors, que obraria molt santament?

¡Ay ab quin gust que marxaria!

Ningú ho diria pero es veritat.

En Barcelona, en la democràtica Barcelona hi ha *negreros*. Hi ha partidaris de la esclavitud. Hi ha sers tant baixos, que aixecan lo gallo, quan se tracta d' abolir la inhumana institució, y fins responen a garrotadas als que en us del seu dret cridan: «¡Abaix la esclavitud!»

Aixó passá 'l dijous últim en lo saló de la

Llotje, en plena hora de *bolsa*. Alguns miserables que blasonan de cristians, y que haurian fet suar al mateix Jesucrist en un ingeni, si Jesucrist hagués sigut negre, aixecaren la mà contra dos de nostres correligionaris, que al veure que convertian en club, lo temple de la contractació, donaren un crit d' «*jabais la esclavitud!*»

Por supuesto que aquets miserables son gent d' ordre y creuhen al Govern, quan los governs tiranisan al poble; pero contra d' ell se rebelan y cometen actes semblants als que en la seva imaginació estraviada atribueixen als demagogos més desenfrenats, quan hi ha un govern que 's proposa realisar alguna reforma democràtica, digne y humanitaria.

¡Pobre gent! ¿Que endarrera s' han quedat! Avuy aquellas masses inconcients, que no podian practicar la democràcia 'ls podan dar lliçons de tolerancia, de dignitat, de sensatés y d' ordre ¡Pobre gent! Per mica que aixó duri, arribarém a veure que hasta 'ls negres mateixos arribarán a instruirlos!

Després dels fets de la Llotja, los caníbals anàren a cal Governador a protestar contra las reformas liberals d' Ultramar.

Inmediatament y com ferits per la vergonya, alguns republicans improvisaren una contra-manifestació. Lo governador escoltà de llabis de sos delegats lo gust ab que veyan las reformas, y la satisfacció que tindrian, si encare fossen mes radicals.

Aquesta manifestació improvisada, fou lo preludi de la que 's celebrará demà diumenge.

Demà diumenge se celebra en esta Ciutat una gran manifestació en favor de las reformas de Puerto-Rico.

Tots los partidaris de la democràcia deuen anarhi.

Tots los que creuhen que únicament per medi de la llibertat podan ja salvarse nostres colonias, deuen anarhi.

Tots los que son enemichs de l' esclavitud, deuen anarhi.

Tots los que odian als qui 's valen de tots los medis pera continuar engreixantse ab la sanch dels pobres negres, deuen anarhi.

Tots los cors generosos que vulgan per las Antillas iguals lleys que per Espanya, fent que acabi pera sempre la mes odiosa de las dominacions, deuen anarhi.

Tots los que s' estiman mes la humanitat que 'l café y que 'l cacao, deuen anarhi.

Tots los que no vulgan que are ni may los poseedors de capitals adquirits Déu sabrá com, siguin los poseedors també de la nostra honra y de nostra dignitat, deuen anarhi.

Deuen anarhi, en fi tots los homes entusiastas, patriotas y desinteressats.

Y deuen anarhi per desfer ab sa presencia las indignes cábalas dels *negreros*, los quals han dit ja que Catalunya es contraria a las reformas projectadas y que van prompte a plan-tejarse. Y deuen anarhi pera probar absa presencia com aquí s' estima la llibertat, com aquí s' odian las tiranias, com aquí s' enten la democràcia.

Los dipulats de la minoria republicana, tots ells son partidaris de las reformas. ¡Qui deixés de serho, deixaria de ser republicà!

¡A la manifestació, republicans, a la manifestació liberals!

## BATALLADAS.

En Martos ha fet Marqués a un taberné.

—¿Y aixó t' agrada?—Aixó sí.

En Martos tot ho calcula:

Nobles hi hagut fins aquí....

—Sanch blava per ells circula....

—Donchs desd' are basta 'l ví.

L' Iberia quan los seus companys se retiraren del Congrés, escrigué un article, titolat: *No hacemos falta.*

Es una de las pocas vegadas que 'l poble espanyol, l' hi donará la rahó.

Segons la *Correspondencia* lo govern tracta de vendre's los objectes confiscats als insurrectes cubans, que pугan deteriorarse.

Entre aquets objectes hi figuren los negres.

¡Aquets si que son punts negres, Senyor Zorrilla!

¡Aquets si que son negres crims!

Diu un periódich de Madrid:

«Las senyoras que varen assistir á la sessió del 6, felicitaron segons se diu als diputats conservadors, per la seva actitud.

«¡Ay bonas senyoras!

«Sempre, sempre están al costat de la desgracia.»

Cóna 's de un malalt, que 'l metje 'l visita. Després d' examinarlo detingudament, esclamá:

—Bah: los síntomas han desaparecut. Aixó no ha sigut res. Procura tranquilisarse... Y vaja, ja se 'n pot anar á passeig!..

Cóna 's de un poble que al saber que un malalt ja se'n pot anar á passeig, y no hi vá, 's proposa enviarli si 's plau per forsa, perquè 'ls pobles serán demagogos; pero la veritat es que 's interessan sempre per la salut de certa gent.

Diuen que en Balaguer está designat pera escriure l' Historia de la retirada dels conservadors del Congrés.

Creyém que haurá de reprimir moltes vegadas l' ardor del seu estil, y esclamar com en los temps en que feya comedias.

—«Callad corazon, callad.»

Hasta de vos tractaba ó 'n al seu cor l' home de las plumas de gazela.

Un tipo que hi havia l' altre dia en lo Liceo, vá cridar molt l' atenció del públich.

Estava arraulit sota de l' orga, duya una capa, ab lo coll dret. Portava perruca y barba postissa.

Uns deyan si era en Castells, altres si podria ser en Saballs, altres en Guin.

Ell, al veure's objecte de la mormuració general, escapá, y cap al carrer de Paradís falta gent: vá tancar á casa de un canonge.

¿Era aquest algun dels sants misteris de la religió católico-carlista?...

—¿En que se semblan los carlins á moltes pessetas falsas?

—En que corran.

Lo govern amadeista ha fet las quintas. Al govern amadeista se deu lo increment que han prés las partidas carlistas.

Preguntém nosaltres:

¿Quantas desgracias personals 'nan ocasionat los trastorns que hi ha hagut en la Península?

¿Quant l' hi costa al govern amadeista lo moviment de tropas, la conducció de municions y totas las demés necessitats imprescindibles de la guerra?...

¿A quan pujan los desperfectes ocasionats en los ferro-carrils, telégrafos y demés?...

¿En quan pot calcularse l' import de las contribucions recaudadas pels carlins?...

Y finalment ¿a quan ascendeixen los perjudicis que l' agricultura, l' industria, l' comerç y l' treball han suferit en las actuals circumstancias?...

Tirin llarch los nostres lectors, y veurán que 'ls quatre mil duros diaris, es lo menos que 'ls pobles pagan als reys.

En Sevilla s' han separat varios sargentos del batalló de San Quintí, per créure 'ls complicats en alguna conspiració política.

Es á dir los sargentos de San Quintí, tractavan d' honrar lo nom del regiment, armant-ne una de San Quintí.

Los conservadors alsan lo coure contra 'l govern radical, perquè tracta de plantejar reformas á Ultramar.

La minoria republicana en la qüestió de reformas apoya al govern radical.

Nosaltres creyém qu' es una de las pocas cosas ben fetas que durá á terme l' actual govern.

Los carlins sembla que han mirat de fer alsar los somatents contra las tropas.

Los somatents deurian aixecarse; pero deurian aixecarse contr' aquestas partidas de bandolers, que ja fa nou mesos, que sense esperansa de triunfo, ni cap probabilitat d' obtenirlo roban, assassinan, interceptan las comunicaciones, paralisan lo treball y sembran la miseria per tot arréu ahont passan.

Contra aquest partit agonitzant, contra aquest partit que en sa agonia busca victimas y sanch y desgracias deurian aixecarse 'ls somatents com un sol home, ja que l' apatia en aquestos casos es una verdadera protecció, que als lliberals de cor nos indigna, tant més quan nosaltres que ho faríam, nos veyém desarmats pera retxassar als enemichs de nostra idea, indignes del sigle en que vivim.

Diálech entre tres amichs:

—Deya 'l primer: L' altre dia me podia haver esguerrat, pero no fou res, vaig caurer d' un replá á l' altre de la escala.

—Contesta l' segon: Jo vaig caure en una baixesa que podia haverla pagada cara, pero 'm vaig corregir y tot quedá olvidat.

—Lo tercer fent un gran sospir: Jo he estat mes desgraciat que vosaltres, vaig caurer soldat y may mes he pogut corregirme la coixera que m' ocasioná una bala de fusell.

Per quedar airós en una tau'a de cumpliment, es necessari que al que convida no li faltin bons principis.

Ja deuen saber la gran serracina que hi ha hagut á Madrid.

Jo 'u crech, borrangos! Tiros, crits, corridas, molt canguelo, tretze morts, alguns ferits y mes de 112 presos.

Uns diuen que si 'ls amotinats eran federales, altres que si eran conservadors, altres que si eran pagats pels negreros, altres que si havian cobrat dels carlins.

Jo francament, crech que 'l govern tant sols pél gustasso de poder posar á la Gaceta—«En la Península reina completa tranquilidad»—es capás de qualsevol cosa.—

—¿Qui es aquest Anton Martí de Madrid, que sempre que hi ha gresca, se 'n parla, deya un conservador

—Martí... Martí... responia un altre. Déu ser algun parent del Noy de la Barraqueta.

Lo dia 6 del present en que hi hagué á Madrid aquell célebre escándol, del qual resultá que 'ls conservadors se retressin de las Corts, era el dia de San Nicolau.

D. Nicolau Maria Rivero, es home que no deixa passar festivitat, sense celebrarla.

¡M' hi fet un panxó de riure! De debó.

En un periódich monárquich hi llegit una nota, detallada de la mida d' alguns reys y emperadors, y al arribar al de Prussia, deya:

—L' emperador de Prussia té cinch péus y pico!...

Un home ab cinch péus y ab pico...

A dos quartos l' entrada, senyors: á dos quartos.

Y diu en Zorrilla:

—Jo estich al abrich de l' huracá revolucionari que 's deixa sentir per tot Espanya.

¡Pobre Zorrilla! Se 'm figura aquell home que nú de pel á pel, s' embolicá ab una xarxa de pescar. Treient lo dit per una de las mallas, esclamava:—Mare de Déu, quin fret que fa aquí á fora!...

Deya un casat:

—¡Ay! Quan jo 'm vaig casar estimava molt á la méva dona. L' estimava de tal manera que me l' hauria menjada; pero are...

—Qué, are?..

—Are l' únich que sento, y ho dich ab tot lo cor, es no haverho fet

Vaja que 'l *Cohete* de Madrid, periódich que dirigeix nostre amich en Roberto Robert, te xispa.

D' ella son aquests sueltos:

—Con que 'l Duch de Montpensier diu que no vol ser francès?

Home... precisament lo mateix que la Verje del Pilar.

Sols que aquesta 's contentava ab ser capitana...

Jerez ha enviat al Papa á la vora de dos cents mil rals.

A propòsit: per falta de recursos tindrà de tancar-se l' asilo de pobres, de Jerez.

Pero no per aixó deixarà de cumplir-se la profecia. Seguirá haventhi pobres.

Un dels que votaren á D. Amadeo per rey ha dit qu' está arrepentit d' aquell vot.

¡Mirin vostés! D' arrepentits tots n' están; pero 'l cas es com lo d' aquell que atravesá á un altre de una estocada, y luego mirantli la cara á la llum de un fanal, l' hi digué:

—¡Caramba! M' hi equivocat. Dispensi senyor cadáver!

En una cerveseria.

Modo de coneixe y distingir á un espanyol, á un francès, á un inglés, á un alemany y á un rus.

Cau una mosca á la cervesa de cad' un.

L' espanyol llenza la cervesa ab la mosca.

Lo francès demana una cullereta per treure-la y 's béu la cervesa.

L' inglés la treu ab los dits y fa lo mateix.

L' alemany se béu cervesa y mosca al mateix temps.

Y 'l rus, treu la mosca, la mastega y 's beu al derrera la cervesa.

Res hi ha hagut mes bonich aquests dias que 'ls titols dels articles que publicavan los periódichs monárquichs de Madrid:

«Un escándol mes, La patuleya, Los transferidos, La canalla, Siempre perfids y desleals, A la picota,» y altres pél mateix estil omplian los capitells de las columnas de dits periódichs.

¡Si arriban á passar los carros de las escombrarias, quina ganga!...

La *Gaceta* no hi ha dia que no publiqui fornadas enteras de titols de noblesa, concedits á radicals de baixa estofa.

Aixó no es estrany; ja sabia tothom que 'l partit radical era potser lo partit menos noble.

Dugas noticias bonas:

Lo govern tracta de suprimir lo presiri de Cervera.

Lo Congrés ha pr s en consideració una proposició que augmenta en un ralet diari lo sou dels guardia-civils.

 Que tranquils poden estar des  are certa gent, sabentne que és presiris casi tots son abolits, y que la guardia-civil agra ida far   s ulls grossos!

### EP GRAMA.

—Vinch senyora   demanarli   la filla de vost .

— A demanarme la filla?..

 S' ha begut l' enteniment?

Jo de fillas no  n regalo

Ni may ne regalar .

—Si per cas no vol don rmela me la deixa: no hi fa res.

 Qui pogués ser Papa! Vaja hi ha gent que tenen unas gangas!...

Y lo mes raro es que es vritat allò que diuen de que D u dona sempre fabas   qui no te caixals.

Fig rintse si no hi ha motiu per dir aix  y molt mes, quan se lleigeixen notícias com las següents:

 Lo dia de la Concepció s' entregaren al Papa 70 000 escuts y un  lbum que contenia 20.000 firmas. La comissió encarregada de fer la entrega la componian senyoras de totes las nacions.

Fins devia baverhi russas, patagonas y del Turkestan!

Vaja hasta per capritxo  s podria ser Papa.

Diu qu' entre las firmas que hi havia al  lbum citat, hi figuraban la dels princeps francesos destronats y las dels alemanys sense trono.

Ja es cosa sabuda que las euras s' enfilan sempre per las parets escardadas.

Deya un aficionat   fer combinacions de lletres.

Arribar  un temps en que la paraula *rey* se llegir  al revés, precedintla de una A que recordi   Amadeo.

Llavors se dir : —*Ayer*.

L' insurrecció de Cuba, digué l' altre dia en Ruiz Zorrilla  s vencer , no ab la forsa de las armas, sino ab la forsa de la idea.

 Y donchs, perquè hi envia 12 mil homes? l' hi pregunt  l' director de un peri dich de Madrid.

Encare com no v  respondre que és hi enviava perque anessin   fer la propaganda.

Nosaltres creyem que efectivament la forsa de la idea y no la de las armas acabar  abia insurrecció de Cuba; pero may ab la forsa de la idea radical, sino de la idea republicana-federalista.

Passa una senyora p l carrer.

Un jove que per v urela millor, se l' hi acostava molt, l' hi trepitja l' vestit, que arrossega al menús quatre pams.

—Vost , dispensi, senyora, esclama.—Sento moltissim...

Y aquí la senyora no l' deixa continuar.

—Vost  es un bestia, l' hi diu tant sols.

—Ja veur  enten m-nos, respon lo jove. La bestia en tot cas es vost , vost  que du cas, y quant l' hi trepitjan, dona mostrats de sentir-se  n.

 Que no  n saben? al últim los radicals s' han decidit   abolir las quintas.

No: d' aqui en avant ja no hi haur  quintas.

Aix  al menos ho disposa una lley llegida ultimament en el Congrés.

Y que no son *bolados*! Are no hi haur  quintas; pero tothom ser  soldat arribant als vint anys.

\*\*\*

Aix   m recorda un cuento.

Una vegada hi havia un que s' anunci  com   poseedor de un remey pera no tenir panallons.

Lo remey consistia en tallarse las mans y és peus.

\*\*\*

Los radicals calculan molt.

\*\*\*

Rumors d' aquest última senmana.

—Que no  n sabs? Tot se n' anat   cas  n Pistras. D. Amadeo ha tocat pirand . S' ha constituït un govern *provisional* alfonsí...

— *Provisional* dius?...  Y alfonsí!.. Donchs digas que  ns provehir , si es *provisional*.

—Si:  ns *provehir * de garrotadas.

\*\*\*

### AL BATLLE DE...X.

#### ELECCIONS   LA MODA.

Després de la mala *s rt*, que la quinta   tots nos du: perque  l Batlle s' ha fet dur de reformas, fent lo *s rt*,

Ja que tinch de ser l' *agent*, si la concurrencia m' ou, contar   l fet qu' ara mou tanta fresa entre la gent

Ara aqui ja est m de *vots*; mes no és pot anar p l dret, perque diu que tort   dret, guanyaran los seus *devots*.

Quatre plagas   la porta vos impediran lo pas, y  l que hi va no hi entra pas, sino  s diu lo vot que porta.

Y; xiton!... qu' un en fa dos.

No es que portin cap *punyal*, mes est n ab lo *puny alt*, contra  l que siga *enfad s*.

Are-us dir  com m' ha anat:

— Cap ahont va vost ?—m' han dit,

—Cap   dins.—Y un ab lo dit

que fes alto m' ha manat.

— Que no és pot entrar?— Que d ?

—Porto  l vot.—Veyam.—No *vuy*.—

—Donchs no hi entrar  de *vuy*.—

M' ha respost ab un té du.

— Si qu' es bonal [cosa dura!—

deya jo mes mort que viu.

— Quinas cosas veu qui viu!—

La sorpresa encare  m dura.

Dich al Batlle com m' ha anat;

y ell me diu rich que no rich:

torni allò, que  l pobre y rich

libres son Jo hu he manat.

Torno y dich que m' han de *r bre*,

que  l vot diu qu' es *voluntari*:

y un me di : — Que vol *untarhi*?—

Torni-se  n si no vol *r bre*.

Me  n vaig al Caf  tot *f r*,

y entre mitj de vuit   nou

Veig al Batlle, y dich de nou

—no hi he entrat;  que s' ha de *f r*?—

Queda mut, y és altres *quiets*,

fa l' ullet, y un di :— Ja val!...

Crit que di : — t es en *va*:

ara és veu bé tu qui ets.

A las horas faig un *b t*,

y me  n torno cap   casa,

tot dihent, ser s mes qu' ase,

si are tornas   dar *c t*,

Deixat ja de *t nterias*:

no  t fiquis mes   aquell *can* qu' es molt brut, y aquell que hi *can* brut ne surt... y t' *untarias*.

Ja està dit lo fet que *passa*;

pero no estich mes *per vers*,

perque  l mon es tant *pervers*,

que no és pot dar una *passa*..

N. P.

### CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Sr. D. B. Barcelona.—Vost  mereix lo títol de *paradista*: las s vas obras agradar n sempre. Son ben combinadas   inginyosas. A vost  y als s us amichs, mil gracias.—Sr. D. L. S. y D. J. P. Molins de Rey. La s va solució es exacte.—Sr. D. J. B. P. Idem. Lo mateix.—Un *vigat *. Barcelona. Idem.—Sr. D. E. B. Barcelona.—Las xaradas que  ns envia son bastant imperfectes: miri si pot arreglarlas.—Sr. D. M. F.—Idem. Sento no poder complaure  l y deixar de complaure   la senyoreta que m' indica; pero  que hi far ?... —Sr. D. F. M. Idem. La solució est  be: los versos necessitan una revisió ortop dica.  Que no v u que van bastant coixos?... —Sr. D. Fal . La s va xarada espera torn.—Sr. D. F. A. Idem. Algunas batalladasmassa verdas, altres massa blancas, y altres ja veu que las aprofit m. La solució be.

### Solució   la xarada del número anterior.

No hi faria tant la grilla lo govern (per no di  l *caco*) si hagués de fum l   tabaco, com naltres, de *TA-CA-TI-LIA*.

GUIARRAS.

### XARADAS.

I.

Ma *prima* es lletra vocal ma *segona* ho es també, y lo tot cosa qu' es menja: sembla que m' esplico bé.

II

 Que n' ets de guapo miny  quant te fas venir *tres*, *prima*!  Quina *prima* y *dos* mes caya, mes interessant, sublime!... En la *dos* y *quatre* humana,  qu' es cas, *prima*, es impossible! no hi ha un hom' que, com tu exacte, sàpiga fer la musica.

Sabs tu quant,   *prima* y *quar*ta de *quatre* y *dos* aquell dia, t' ho vas fer venir soptat,

sens que   ningú ho advertisses?

 Quina gresca! Fou un cas,

com un *tres* després de *prima*

jo tingui   la *tres* y *quatre*

de tancarme de tant riure.

Mes com ella el s  enganyada,

llambrego que li *dos*, *prima*,

crech per x , que t' ha donat

lo m u tot, y ho mereixias.

Bulldock.

(Las solucions en lo pr xim número.)

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor.